

บทความวิจัย

ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
เพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563

ANXIETY IN SPEAKING ENGLISH OF ENGLISH
FOR SERVICE INDUSTRIES PROGRAM , HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES,
PHUKET RAJABHAT UNIVERSITY'S STUDENTS IN ACADEMIC YEAR OF 2020

ปชกร ทองบุญยัง^{1*} สิริภา ธัญญาไพศาล² และ สิริรักษ์ ธัญญาไพศาล³

¹สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

²คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

³หลักสูตรบัญชีบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

Patakorn Tongboonyoung^{1*}, Siripa Thanyaphaisarn² and Sirirak Thanyaphaisarn³

¹Teacher, English for Service Industries Department, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Phuket Rajabhat University

²Educator, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phuket Rajabhat University

³Teacher, Accounting Department, Faculty of Management Sciences, Phuket Rajabhat University

*E-mail: englishpkru312@gmail.com

Received: 2021-08-31

Revised: 2022-04-12

Accepted: 2022-04-12

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 2) เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ ชั้นปีที่ 1-4 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตในปี 2563 จำนวน 200 คน ได้มาจากการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563 แบบ Rating Scale สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการวิเคราะห์ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชา

ภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563 ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง 2) ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความวิตกกังวลในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: ความวิตกกังวล การพูดภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

This study aimed to 1) to study the anxiety in speaking English of English for Service Industries Program students, Humanities and Social Sciences, Phuket Rajabhat University 2) to compare the anxiety in speaking English of English for Service Industries Program students from first year to fourth year. The sample were 200 of first to fourth year English for Service Industries major students, Humanities and Social Sciences, Phuket Rajabhat University in academic year 2020 by Purposive Sampling. The research instrument used in this study was a five rating scale questionnaire of the anxiety in speaking English of English for Service Industries Program students, Humanities and Social Sciences, Phuket Rajabhat University in academic year 2020.

The data was statistically analyzed by mean and standard deviation. The results of the research were as follow : 1) The anxiety in speaking English of English for Service Industries Program students, Humanities and Social Sciences, Phuket Rajabhat University in academic year of 2020 was moderate level 2) The comparison of the anxiety in speaking English of English for Service Industries Program students, Humanities and Social Sciences, Phuket Rajabhat University from first year to fourth year found that the first year students had the highest level of anxiety in speaking English.

Keywords: Anxiety, Speaking English, Anxiety in Speaking English

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความสำคัญ โดยมีการใช้สื่อสารในทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่น ถือว่าเป็นภาษาสากลและภาษาที่ใช้ในนานาชาติ การสื่อสารภาษาต่างประเทศจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ โดยเฉพาะ

การสื่อสารภาษาอังกฤษ อีกทั้ง ภาษาอังกฤษเป็น ภาษาที่สำคัญที่ทำให้ประเทศไทยสามารถติดต่อ สื่อสาร แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสานความร่วมมือ ในการค้าขาย การทำธุรกิจกับนานาชาติซึ่งมีการ เน้นการสื่อสาร จึงทำให้ภาษาอังกฤษเปรียบเสมือน

เป็นภาษาที่สองที่จำเป็นต้องเรียนรู้ ซึ่งมีคนทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสารถึงจำนวน 2,000 ล้านคน หรือ 1 ใน 3 ของประชากรของโลก ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมให้ประชากรไทยได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสารได้ซึ่งเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และประกอบอาชีพตลอดจนการเจรจาต่อรองสำหรับการแข่งขันด้านเศรษฐกิจและสังคมในเวทีโลกได้ เพื่อให้สอดคล้องตามกรอบร่างยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560 – พ.ศ. 2579) กล่าวไว้ว่า การที่ประเทศไทยมีตำแหน่งที่ตั้งที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาเป็นจุดกระจายความเชื่อมโยงที่สำคัญในภูมิภาคและการเป็นประตูสู่เอเชีย (Gateway to Asia)

ในประเทศไทย เป็นที่รู้จักและยอมรับจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในด้านการท่องเที่ยวที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามและเป็นธรรมชาติในหลายพื้นที่ อาทิเช่น พัทยา เชียงใหม่ ภูเก็ต เกาะสมุย เกาะพีพี เป็นต้น ในครั้งนี้ จังหวัดภูเก็ตมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม ที่มีความโดดเด่นด้านการท่องเที่ยวจนได้รับการยอมรับและสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติให้เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ดังนั้น การสื่อสารภาษาอังกฤษในจังหวัดภูเก็ตถือว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับประชากรในจังหวัดภูเก็ต ในการติดต่อสื่อสาร การทำธุรกิจ การลงทุน การค้าขาย หรือ ธุรกิจด้านการท่องเที่ยว และการบริการ เป็นต้น อีกทั้ง ในปัจจุบัน จังหวัดภูเก็ตได้เปิดจังหวัดต้อนรับนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างประเทศ โดยไม่ต้องกักตัวตามโครงการภูเก็ตแซนด์บ็อกซ์ (Phuket Sandbox) เริ่มขึ้นตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2564 โดยรัฐบาลหวังให้เป็น

โครงการนำร่องในการฟื้นฟูเศรษฐกิจควบคู่ไปกับการควบคุมการระบาดของโรคโควิด 19 หลังเศรษฐกิจได้รับความผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 โดยในจังหวัดภูเก็ตได้เตรียมความพร้อมในทุก ๆ ด้าน ควบคู่กันระหว่างด้านเศรษฐกิจและสาธารณสุข ซึ่งโครงการภูเก็ตแซนด์บ็อกซ์ได้รับการตอบรับที่ดีจากภาคเอกชนในภูเก็ต ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการโรงแรม ร้านอาหาร และร้านอาหาร เพราะจะเป็นความหวังและโอกาสของการฟื้นฟูและกลับมาของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของภูเก็ต ซึ่งในเดือน กรกฎาคม 2564 มีจำนวนนักท่องเที่ยวจำนวน 14,055 คน จากสถานการณ์ข้างต้นยิ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ต้องได้รับการเตรียมความพร้อมในการต้อนรับนักท่องเที่ยว

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่นอยู่ในกลุ่ม ข เน้นระดับปริญญาตรี ในจังหวัดภูเก็ต โดยมีการจัดการศึกษา 5 คณะ ประกอบด้วย คณะครุศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาการจัดการ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และ หน่วยงานสนับสนุน 5 หน่วยงาน ประกอบด้วย สำนักงานอธิการบดี สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ สำนักศิลปะและวัฒนธรรม สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน และสถาบันวิจัยและพัฒนา ซึ่งมีหลักสูตรที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยมากกว่า 40 หลักสูตรให้ผู้เรียนได้เลือกเข้าศึกษา อีกทั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตมีพันธกิจในด้านต่าง ๆ คือ การผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพตามอัตลักษณ์บัณฑิตที่พึงประสงค์มีความพร้อมความรู้ และทักษะวิชาชีพ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

และความเป็นไทย และที่สำคัญเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีองค์ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ เพื่อตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน ให้สอดคล้องกับเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอันدامัน รวมทั้งสามารถเรียนรู้วิทยาการสมัยใหม่ตลอดชีวิต

ทั้งนี้ ด้วยสภาพแวดล้อมของจังหวัดภูเก็ต เป็นเมืองท่องเที่ยว จึงทำให้ได้รับความสนใจจากนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในการตัดสินใจสมัครเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ในสาขาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ เป็นจำนวนมาก เนื่องจากนักเรียนเห็นถึงความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว และพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษให้สามารถนำไปประกอบอาชีพ ในการนี้ ด้วยสภาพแวดล้อมของเมืองภูเก็ต ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจและอยากศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

โดยการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นการวิจัยกับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ ซึ่งเป็นสาขาที่นักศึกษาใหม่ให้ความสนใจในการเลือกเข้าศึกษา แต่อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่พบเจอจากประสบการณ์จริงที่ได้สอนนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้ทราบว่า นักศึกษาบางคนมีความวิตกกังวลและไม่มั่นใจที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น โดยเฉพาะอาจารย์ชาวต่างชาติ ซึ่งมีความสอดคล้องกับทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวลจะมีผลต่อบุคคลจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้ารวมทั้งลักษณะของบุคคลนั้นด้วย อีกทั้ง การศึกษาข้อมูลการออกกลางคันของนักศึกษาจากปีที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 24.69

พบว่า การออกกลางคันระหว่างเรียนของนักศึกษาเกิดจากหลายปัจจัย ได้แก่ ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ทางสังคม รวมถึงตนเอง โดยปัญหาตนเอง การศึกษาเกิดจากความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเห็นได้ว่า ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการออกกลางคัน ดังนั้น ด้วยเหตุผลข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ที่จะทำให้ทราบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อลดปัญหาอัตราการออกกลางคันของนักศึกษาและลดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา เนื่องจากหากลดปัญหาอัตราการออกกลางคันได้ นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจะสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศได้ อีกทั้ง การศึกษาความวิตกกังวลของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต อย่างเป็นทางการยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษามาก่อน ผลของการศึกษาวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการของมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ทบทวนแนวคิด

ทฤษฎีเยล (Yale theory) เป็นทฤษฎีความวิตกกังวลของเลวิตท์ (Levitt) อธิบายว่าความวิตกกังวลจะมีผลต่อคนเราอย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้า รวมทั้งลักษณะของบุคคลด้วย ได้แก่ เป้าหมายและค่านิยมของเขา ดังนั้น ความวิตกกังวลอาจมีทั้งผลดีและผลเสีย นอกจากนั้นบุคคลอาจจะพัฒนาวิธีการตอบสนองต่อความวิตกกังวล ซึ่งวิธีการตอบสนองนั้นอาจจะสัมพันธ์หรือไม่สัมพันธ์กับงานที่ทำได้ ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของงานและขึ้นอยู่กับว่าบุคคลรับรู้งานในลักษณะอย่างไร

Ausubel (1968 : 245) กล่าวว่าความวิตกกังวลหมายถึง แนวโน้มของบุคคลที่จะตอบสนองต่อเหตุการณ์ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ นั้นทำให้ขาดความมั่นใจในตนเอง ในขณะที่ Geoen (1975 : 732) ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลว่า หากเหตุการณ์ในอนาคตเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัด อารมณ์ที่เกิดขึ้นเรียกว่าความกลัว แต่ถ้าหากสิ่งที่รับรู้ ในสิ่งที่ไม่ชัดเจน จะเรียกสภาพนี้ว่าความกังวล นอกจากนี้ Brown (1994:141-142) ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลว่ามีบทบาทสำคัญต่อการเรียนภาษาที่สองมาก ความวิตกกังวลเกี่ยวข้องกับความยาก กังวล และสงสัย กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเป็นการแสดงออกถึงการเปลี่ยนแปลง ความรู้สึก ตึงเครียด ไม่มั่นใจ ตื่นตระหนก ต่อสถานการณ์

ที่เกิดขึ้น ทำให้ขาดความมั่นใจตนเองในความคิดหรือการแสดงออกกับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยในบริบทของไทยทั้งสามสามารถสังเกตเห็นได้และไม่สามารถเห็นได้ เพราะนักศึกษาส่วนมากไม่แสดงออก สำหรับการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาจะมีความกังวลในการพูด “กลัวพูดแล้วไม่ถูกต้องหรือมีความประหม่าในเวลาพูดภาษาอังกฤษ”

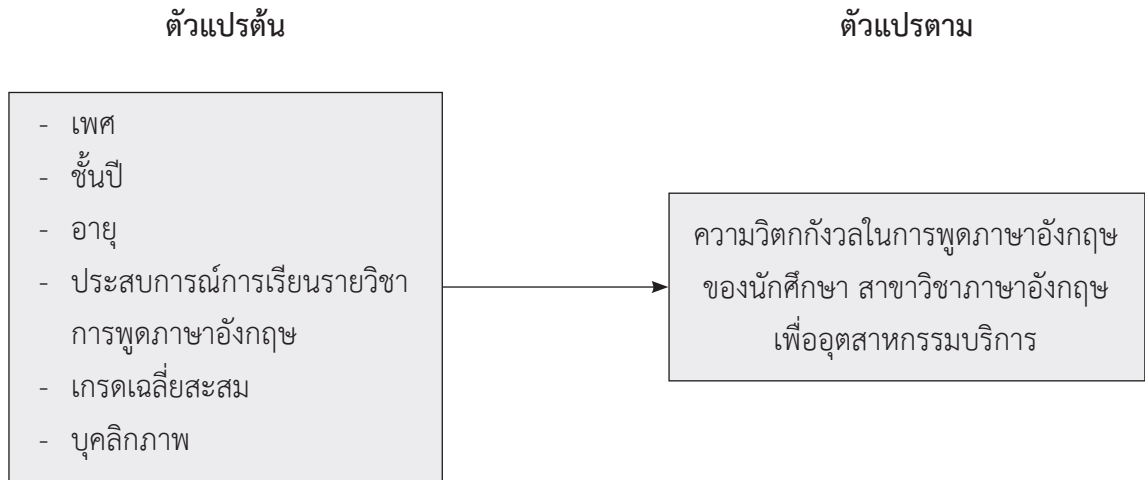
ประเภทของความวิตกกังวล

Covibul (2002) (อ้างถึง Levit 1967 : 154-156) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ความวิตกกังวล ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ (Situational Anxiety) คือความวิตกกังวลซึ่งเกิดกับตัวบุคคล แต่ละคนในบางสถานการณ์เท่านั้น และความเข้มของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น ย่อมขึ้นอยู่กับความเข้มของสิ่งเร้า ความวิตกกังวลประเภทนี้ จะมีความเข้มสูง และเมื่อเกิดขึ้นแล้ว คงจะอยู่ในช่วงเวลา อันสั้น บุคคลที่มีความวิตกกังวลประเภทนี้ คือบุคคลที่มีความถี่ของความวิตกกังวลในสถานการณ์ต่าง ๆ มาก

2. ความวิตกกังวล ซึ่งเป็นลักษณะคงที่ในตัวบุคคล (Trait Anxiety) ความวิตกกังวลประเภทนี้มักจะเกิดขึ้นกับบุคคลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป ทุกสถานการณ์ จะมีความเข้มในระดับต่ำ แต่จะเกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นระยะเวลาานาน จนเป็นลักษณะประจำตัวบุคคลของบุคคล และถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ (Personality Trait) บุคคลที่มีความกังวลประเภทนี้ มักจะเกิดความกังวลใจ ในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป ทุกสถานการณ์ และบุคคลจะมีความวิตกกังวล ประเภทนี้ โดยที่บุคคลนั้นไม่รู้ตัว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 320 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 - 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และ

สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 200 คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยได้คัดเลือกจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 - 4 ที่มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ โดยนักศึกษากลุ่มดังกล่าวเป็นนักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

แบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563 ประกอบด้วย ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี อายุ ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ เกรดเฉลี่ยสะสม บุคลิกภาพ และ

ข้อคำถามเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 24 ข้อ โดยมีวิธีการดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษา ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

2. ศึกษาแบบสอบถามและข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

3. ร่างข้อคำถามในแบบสอบถามโดยการกำหนดข้อคำถาม จำนวน 25 ข้อ ใช้ชนิดมาตรฐานส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ ซึ่งมีทั้งหมด 5 ระดับ

4. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องและการใช้ภาษา และนำผลการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (Items Objective Congruence Index) (Hu & Nassaji, 2012) ซึ่งผ่านการพิจารณาค่าสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60 ถึง 1.00 จำนวน 24 ข้อ

5. นำแบบสอบถามที่แก้ไขสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จำนวน 20 คน เพื่อทดลองทำแบบสอบถามเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของอัลฟาครอนบาช (Cronbach's alpha) และนำผลมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อแบบสอบถามมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และนำแบบสอบถามไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำนวน 200 คนต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563 ให้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 คน เพื่อตอบแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลและวิธีการตอบแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจก่อนลงมือทำแบบสอบถาม

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อคำนวณหาผลระดับความวิตกกังวลในการพูดของนักศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อคำนวณหาค่า การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหาค่า ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยจะเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัจจัย กับคะแนนเกณฑ์ระดับปัญหาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 5 ระดับคือ

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

การศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 200 คน ผลการศึกษาสามารถแบ่งนำเสนอเป็น 2 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ผลการศึกษาในวัตถุประสงค์ข้อนี้ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563

ตารางที่ 1.1 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ชาย	34	17.00
หญิง	166	83.00
รวม	200	100

จากตาราง 1.1 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน จำแนกตามเพศ พบ ส่วนมากเป็นเพศหญิง จำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 83.00 รองลงมา คือ เพศชาย จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00

จากตาราง 1.2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน จำแนกตามชั้นปี พบ ส่วนมากเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 27 รองลงมา นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 26.50 รองลงมา นักศึกษา

ตารางที่ 1.2 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ปี 1	53	26.50
ปี 2	54	27.00
ปี 3	48	24.00
ปี 4	45	22.50
รวม	200	100

ตารางที่ 1.3 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
19	63	31.50
20	53	26.50
21	42	21.00
22	34	17.00
23	7	3.50
มากกว่า 23	1	0.50
รวม	200	100

ชั้นปีที่ 3 จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50

จากตาราง 1.3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน จำแนกตามอายุ พบส่วนมาก มีอายุอยู่ในช่วง 19 ปี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 รองลงมา อายุ 20 ปี จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 26.50 รองลงมา อายุ 21 ปี จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00 รองลงมา อายุ 22 ปี จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00 รองลงมา อายุ 23 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ

3.50 และอายุมากกว่า 23 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.50

จากตาราง 1.4 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน จำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ พบส่วนมาก มีประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ คือ มากกว่า 3 รายวิชา จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 63.50 รองลงมา คือ 2 รายวิชา จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 รองลงมา คือ 1 รายวิชา คิดเป็นร้อยละ 18.00 คน คิดเป็นร้อยละ 9.00 และ 3 รายวิชา จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 8.50

ตารางที่ 1.4 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
1 รายวิชา	18	9.00
2 รายวิชา	38	19.00
3 รายวิชา	17	8.50
มากกว่า 3 รายวิชา	127	63.50
รวม	200	100

ตารางที่ 1.5 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม

เกรดเฉลี่ยสะสม	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
3.51 – 4.00	19	9.50
3.00 – 3.50	56	28.00
ไม่เกิน 3.00	125	62.50
รวม	200	100

จากตาราง 1.5 แสดงให้เห็นว่า กลุ่ม รongลงมา 3.01 – 3.50 จำนวน 56 คน คิดเป็น ตัวอย่างทั้งหมด 200 คน จำแนกตามเกรดเฉลี่ย ร้อยละ 28.00 และ 3.51 – 4.00 จำนวน 19 คน สะสม พบส่วนมากมีเกรดเฉลี่ยสะสม คือ ไม่เกิน คิดเป็นร้อยละ 9.50 3.00 จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50

ตารางที่ 1.6 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำแนกตามบุคลิกภาพ

บุคลิกภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
กล้าแสดงออก	88	44.00
ไม่กล้าแสดงออก	112	56.00
รวม	200	100

จากตาราง 1.6 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน จำแนกตามบุคลิกภาพ พบส่วนมากมีบุคลิกภาพไม่กล้าแสดงออก จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 56.00 และ กล้าแสดงออก จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ความวิตกกังวล ในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563

ตารางที่ 2.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563

ที่	ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1	ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นและใจเต้นแรงเมื่อรู้ว่ากำลังจะถูกเรียกให้พูดหรือตอบคำถามในชั้นเรียน	3.89	0.95	มาก
2	ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวและประหม่าเมื่อผู้สอนเรียกให้ตอบคำถามหรือพูดภาษาอังกฤษ	3.67	1.08	มาก
3	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายใจและวิตกกังวลจนลืมสิ่งที่เคยเรียนรู้มาหากต้องพูดในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย	3.51	1.02	มาก
4	ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดและขาดสมาธิที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ	3.27	1.13	ปานกลาง
5	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและสับสนเมื่อทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	3.26	1.11	ปานกลาง
6	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	3.36	1.16	ปานกลาง
7	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลอย่างมากเมื่อข้าพเจ้าถูกเรียกให้ตอบและให้พูดในชั้นเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ	3.29	1.09	ปานกลาง
8	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลทุกครั้งที่อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดที่ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง	3.08	1.20	ปานกลาง

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ที่	ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความคิดเห็น
9	ในช่วงโม่งเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลเมื่อต้องพูดหรือตอบคำถามที่ไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า	3.45	1.14	ปานกลาง
10	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อใช้ภาษาอังกฤษขณะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม	3.13	1.11	ปานกลาง
11	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยลงเมื่อได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนบ่อย ๆ	3.51	1.08	มาก
12	ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นจนทำให้ลืมประโยคที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	3.31	1.05	ปานกลาง
13	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เช่น การนำเสนอรายงาน การแนะนำตนเอง เป็นต้น	3.32	1.09	ปานกลาง
14	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลเรื่องการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องในการพูดภาษาอังกฤษ	3.66	1.04	มาก
15	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายใจและวิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจประโยคบางประโยคหรือข้อมูลที่ผู้สอนพูดเป็นภาษาอังกฤษ	3.37	0.99	ปานกลาง
16	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลว่านักศึกษาคนอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า	3.14	1.17	ปานกลาง
17	ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า	3.46	1.08	ปานกลาง
18	ข้าพเจ้าไม่วิตกกังวลเมื่อมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.31	0.98	ปานกลาง
19	ข้าพเจ้าขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ	3.25	1.13	ปานกลาง
20	เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าข้าพเจ้ามักจะลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด	3.33	1.06	ปานกลาง

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ที่	ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความคิดเห็น
21	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจในการพูดออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นศัพท์เฉพาะ	3.37	1.01	ปานกลาง
22	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลในการสอบพูดภาษาอังกฤษ จนทำให้คิดไม่รอบคอบก่อนตอบคำถาม	3.27	1.07	ปานกลาง
23	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านในรายวิชาการ พูดภาษาอังกฤษ	3.65	1.12	มาก
	สรุปผล	3.38	1.08	ปานกลาง

จากตาราง 2.2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563 ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.38 เมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละข้อความ พบว่า ความวิตกกังวลในระดับมาก จำนวน 6 ข้อ คือ ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นและใจเต้นแรงเมื่อรู้ว่ากำลังจะถูกเรียกให้พูดหรือตอบคำถามในชั้นเรียน (ข้อ 1) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 รองลงมา ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวและประหม่าเมื่อผู้สอนเรียกให้ตอบคำถามหรือพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลเรื่องการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องในการพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่าน

ในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยลงเมื่อได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนบ่อย ๆ และ ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายใจและวิตกกังวลจนลืมสิ่งที่เคยเรียนรู้มาหากต้องพูดในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย (ข้อ 2, 14, 24, 11 และ 3) โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 3.67 3.66 3.65 3.51 และ 3.51 ตามลำดับ และ ความวิตกกังวลในระดับปานกลาง จำนวน 18 ข้อ คือ ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า (ข้อ 17) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 รองลงมา ในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลเมื่อต้องพูดหรือตอบคำถามที่ไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจในการพูดออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นศัพท์เฉพาะ ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายใจและวิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจประโยคบางประโยคหรือ

ข้อมูลให้ผู้สอนพูดเป็นภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าข้าพเจ้ามักจะลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เช่น การนำเสนอรายงาน การแนะนำตนเอง เป็นต้น ข้าพเจ้าไม่วิตกกังวลเมื่อมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นจนทำให้ลืมประโยคที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลอย่างมากเมื่อข้าพเจ้าถูกเรียกให้ตอบและให้พูดในชั้นเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลในการสอบพูดภาษาอังกฤษ จนทำให้คิดไม่รอบคอบก่อนตอบคำถาม ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดและขาดสมาธิที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและสับสนเมื่อทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ข้าพเจ้าขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลว่านักศึกษาคนอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อใช้ภาษาอังกฤษขณะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และ ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลทุกครั้ง

ที่อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดที่ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง (ข้อ 9, 22, 15, 6, 21, 20, 13, 18, 12, 7, 23, 4, 5, 19, 16, 10 และ 8) โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 3.37 3.37 3.36 3.35 3.33 3.32 3.31 3.31 3.29 3.27 3.27 3.26 3.25 3.14 3.13 3.08 ตามลำดับ อีกทั้ง นักศึกษามีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในด้านการเน้นการพูดโดยให้ฟังคลิปภาษาอังกฤษเพื่อฟังสำเนียงชาวต่างชาติบ่อยเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย และจัดกิจกรรมเพิ่มเติมในการเน้นการพูดแบบการโต้ว่าที่ให้มากขึ้น

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ผลการศึกษาในวัตถุประสงค์ข้อนี้ คือ ตารางเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ตารางที่ 2.3 ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563

ข้อ	ข้อคำถาม	ข้อมูลผลการประเมิน			
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
		53 คน	54 คน	48 คน	45 คน
1	ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นและใจเต้นแรงเมื่อรู้ว่ากำลังจะถูกเรียกให้พูดหรือตอบคำถามในชั้นเรียน	4.11	3.85	3.71	3.87
2	ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวและประหม่าเมื่อผู้สอนเรียกให้ตอบคำถามหรือพูดภาษาอังกฤษ	3.81	3.69	3.46	3.71
3	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายใจและวิตกกังวลจนลืมสิ่งที่เคยเรียนรู้มาหากต้องพูดในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย	3.49	3.44	3.56	3.53
4	ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดและขาดสมาธิที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ	3.43	3.13	3.13	3.4
5	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและสับสนเมื่อทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	3.34	3.19	3.21	3.29
6	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	3.58	3.30	3.29	3.27
7	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลอย่างมากเมื่อข้าพเจ้าถูกเรียกให้ตอบและให้พูดในชั้นเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ	3.43	3.13	3.21	3.4
8	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลทุกครั้งที่อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดที่ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง	3.11	2.91	3.00	3.31
9	ในช่วงมืองเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลเมื่อต้องพูดหรือตอบคำถามที่ไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า	3.45	3.43	3.44	3.49

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ข้อ	ข้อคำถาม	ข้อมูลผลการประเมิน			
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
		53 คน	54 คน	48 คน	45 คน
10	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อใช้ภาษาอังกฤษขณะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม	3.19	3.11	3.06	3.18
11	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยลงเมื่อได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนบ่อย ๆ	3.68	3.52	3.52	3.31
12	ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นจนทำให้ลืมประโยคที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	3.32	3.35	3.27	3.29
13	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เช่น การนำเสนอรายงาน การแนะนำตนเอง เป็นต้น	3.43	3.19	3.27	3.38
14	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลเรื่องการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องในการพูดภาษาอังกฤษ	3.64	3.80	3.63	3.58
15	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายใจและวิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจประโยคบางประโยคหรือข้อมูลที่ผู้สอนพูดเป็นภาษาอังกฤษ	3.49	3.37	3.25	3.38
16	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลว่านักศึกษาคนอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า	3.26	3.20	2.98	3.11
17	ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า	3.47	3.48	3.4	3.49
18	ข้าพเจ้าไม่วิตกกังวลเมื่อมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.21	3.20	3.27	3.56
19	ข้าพเจ้าขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ	3.28	3.24	3.08	3.38
20	เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าข้าพเจ้ามักจะลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด	3.38	3.26	3.31	3.38

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความคำถาม	ข้อมูลผลการประเมิน			
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
		53 คน	54 คน	48 คน	45 คน
21	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	3.36	3.35	3.23	3.44
22	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจในการพูดออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นศัพท์เฉพาะ	3.51	3.31	3.23	3.42
23	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลในการสอบพูดภาษาอังกฤษจนทำให้คิดไม่รอบคอบก่อนตอบคำถาม	3.25	3.26	3.19	3.4
24	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ	3.85	3.67	3.67	3.4
	รวม	3.46	3.35	3.31	3.42

จากตาราง 2.3 แสดงให้เห็นว่า เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คนโดยการเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 พบมากที่สุด คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 3.46 รองลงมา นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 รองลงมา นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 และ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 ตามลำดับ

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563 ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ตามวัตถุประสงค์ 2 ข้อ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา พบว่า จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน เป็นเพศหญิง มากกว่าเพศชาย ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีอายุอยู่ในช่วง 19 ปี มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ มากกว่า 3 รายวิชา มีเกรดเฉลี่ยสะสม ไม่เกิน 3.00 และมีบุคลิกภาพไม่กล้าแสดงออก จึงแสดงผลให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่กล้าแสดงออก ขาดความมั่นใจและมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

จากผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปี 2563 จากกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 200 คน พบว่า ส่วนใหญ่ นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.38 เมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละข้อคำถาม ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยหรือทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลซึ่งในการอภิปรายในครั้งนี้ ได้แสดงข้อมูลสำหรับความวิตกกังวลในระดับมากใน 3 ลำดับแรก คือ นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก พบว่า นักศึกษารู้สึกตื่นเต้นและใจเต้นแรงเมื่อรู้ว่ากำลังจะถูกเรียกให้พูดหรือตอบคำถามในชั้นเรียน พบมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 ดังงานวิจัยของ Phillips (2005 : 23-24) ได้ศึกษาเรื่อง A Study of the Impact of Foreign Language Anxiety on Tertiary Student's Oral Performance พบว่า การพูดภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยเฉพาะการพูดต่อหน้าชั้นเรียนหรือต่อหน้าบุคคลอื่น ๆ สร้างความวิตกกังวลให้นักศึกษาเป็นอย่างมากและทำให้ประสิทธิภาพของงานลดลง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษจากกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความวิตกกังวลมากที่สุดในเรื่องการถูกเรียกให้พูดหรือตอบคำถามในชั้นเรียน รองลงมา นักศึกษารู้สึกกลัวและประหม่าเมื่อผู้สอนเรียกให้ตอบคำถามหรือพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 ดังทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลของ Groen (1975 : 732)

ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลว่า หากเหตุการณ์ในอนาคตเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัด อารมณ์ที่เกิดขึ้นเรียกว่าความกลัว แต่ถ้าหากสิ่งที่รับรู้ ในสิ่งที่ไม่ชัดเจน จะเรียกสภาพนี้ว่าความกังวล ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษจากกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความวิตกกังวลมาก และนักศึกษามีความวิตกกังวลเรื่องการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องในการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 ดังทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลของ Douglas (1994:141-142) ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนภาษาที่สองมาก ความวิตกกังวลเกี่ยวข้องกับ ความยาก กังวล และสงสัย จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความสอดคล้องกับผลการเรียนภาษาที่สองในการพูดภาษาอังกฤษในเรื่องการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง และข้อคำถามสำหรับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มีระดับความวิตกกังวลในระดับมากอีก 3 ข้อ และระดับความวิตกกังวลในระดับปานกลาง จำนวน 18 ข้อ

จากผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จากกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 200 คน พบว่า ส่วนใหญ่ผลการวิจัยการเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักศึกษาชั้นปีที่ 1- 4 พบมากที่สุด คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 เนื่องด้วยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นนักศึกษาใหม่ที่เข้ามาศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ และมีประสบการณ์ในการเรียนรายวิชาการพูด

ภาษาอังกฤษเพียง 1-2 รายวิชา จึงเป็นเหตุผลทำให้เกิดความวิตกกังวลเป็นอย่างมากในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความวิตกกังวลในระดับมากที่สุดจากการเปรียบเทียบข้อมูลจากนักศึกษา 4 ชั้นปี พบว่ามีข้อคำถามจำนวน 7 ข้อ มีระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก และ จำนวน 17 ข้อ มีระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 เนื่องด้วยนักศึกษามีความวิตกกังวลในการออกไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับสถานประกอบการภายนอกหรือเตรียมพร้อมกับการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา จึงทำให้มีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก รองลงมา นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 นักศึกษากลุ่มดังกล่าว มีระดับความวิตกกังวลค่อนข้างน้อย เนื่องจากนักศึกษามีประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น 2-3 รายวิชา จึงทำให้นักศึกษามีความมั่นใจและลดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 ตามลำดับ นักศึกษากลุ่มดังกล่าว มีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยที่สุด จึงทำให้เห็นว่า นักศึกษามีความมั่นใจ มีความรู้และมีประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษมากกว่า 3 รายวิชาเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความมั่นใจและระดับความวิตกกังวลน้อยที่สุด หากเปรียบเทียบกับนักศึกษา 4 ชั้นปีของสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

เมื่อพิจารณาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากับทฤษฎีความ

วิตกกังวลของเยล (Yale Theory) เป็นทฤษฎีความวิตกกังวลของเลวิตต์ (Levitt 1938) ซึ่งมีความสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันเพราะจากผลการวิจัย พบว่า ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในระดับมากหลายด้าน เช่น ความวิตกกังวลเรื่องการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องในการพูดภาษาอังกฤษ มีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ หรือรู้สึกกระวนกระวายใจและวิตกกังวลจนลืมสิ่งที่เคยเรียนรู้มาหากต้องพูดในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย เป็นต้น เห็นได้ว่า ถ้านักศึกษาเลือกวิธีการตอบสนองเพื่อแก้ปัญหาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง สิ่งที่ทำให้นักศึกษาควรปฏิบัติคือ การฝึกฝนทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษให้เพิ่มมากขึ้น โดยที่มีหลายวิธีที่สามารถเพิ่มทักษะในการพูดภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ควรจัดหลักสูตรเพิ่มเติมในการเน้นการพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่จะมีความประหม่าและรู้สึกกังวลในเวลาที่จำเป็นต้องใช้ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ

2. ควรจัดกิจกรรมที่เน้นการพูดภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนให้มากยิ่งขึ้นสำหรับนักศึกษาปีที่ 4 ก่อนเตรียมฝึกประสบการณ์วิชาชีพและทำงานจริงในสถานประกอบการเพื่อเพิ่มประสบการณ์จริงให้นักศึกษามีความมั่นใจและไม่วิตกกังวลหากออกไปฝึกประสบการณ์จริง ควรเสริมกิจกรรมและเพิ่มทักษะความมั่นใจให้กับ

นักศึกษาอย่างเร่งด่วนเนื่องจากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความวิตกกังวลมากกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 ซึ่งแสดงระยะเวลาให้เห็นว่า ระยะเวลาในการเรียนอาจจะไม่ใช่ ตัวแปรสำคัญที่ทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวล ในการพูดภาษาอังกฤษ แต่อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ในการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถานการณ์ ประกอบการจริง

3. ควรให้นักศึกษาได้พัฒนาการพูดภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง จากการใช้ Application, clubhouse หรือช่องทางอื่น ๆ ที่มีช่องทางการสนทนาฝึกภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักศึกษามีความมั่นใจและกล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

4. ควรมีการเสริมแรงจิตใจ การใช้คำพูด ที่ไม่กดดันในการสอนจากผู้สอน จากทำให้ช่วยลด ความวิตกกังวลของผู้เรียนได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับการศึกษา สาเหตุความวิตกกังวลของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อแก้ไขปัญหาความวิตกกังวลของนักศึกษาให้ตรงประเด็นมากขึ้น

2. วางแผนกิจกรรมการสอนที่ช่วยส่งเสริม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีการ ทดลองใช้กับนักศึกษาและทำการวิจัยเพื่อนำ ผลการวิจัยนั้นไปใช้เป็นกิจกรรมในการพัฒนา ภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษาต่อไป

REFERENCES

- Asubel, David.P. **Educational Psychology : A Cognitive View.** New York : Holt Rinehart and Winston,Inc.1968.
- Avery, Ellen. (1999). **Psychology at work.** 2nded.Australia : Prentice-Hall.
- Boonruang, P. (2010). **Anxiety in Studying English for Communication of Loei Rajabhat University Students.** Loei Rajabhat University. (In thai)
- Brown, H. (1994). **Teaching by principles.** USA: Prentice Hall Regents. Chapter 4. Developed by teacher Francisco Amador Garcia. July 2008.
- Covibul, S.(2002) **The Effect of the behavior training on Social Anxiety Reduction of TOYATA Employees of Toyota Trad Company Limited in Trad Province.** (Master of Education Department in Educational Psychology). Graduate School : Srinakarinwirot University. (In thai)
- Economics Tourism and Sports. (2020). **Phuket Sandbox Restart Tourism.** Retrieved from July 15,2021 from https://www.mots.go.th/download/article/article_20210825121131.pdf
- Groen, J.J. **The measurement of Emotion and Arousal in the Clinical Physiology Laboratory and in Medical Practice.** In *Emotion – Their Parameters and measurement* _p.724-746.Edited by L.Levi. New York : Raven Press, 1975.

- Jaihaan, P.(2003). **A comparison of Mathayomsuksa 1 students'communicative English speaking ability and motivation in English learning with and without drama captivities.** (Master of Education Department of Curriculum and Instruction Dissertations). Graduate School : Silpakorn University. (In thai)
- Karusanpisit, S.(2021). **Phuket Sandbox – Hope and Opportunities in Thailand.** Retrieved from <https://www.prd.go.th/th/content/category/detail/id/31/iid/29966>
- Krashen, S. (1995). **School libraries, public libraries, and the NAEP reading scores.** School Library Media Quarterly.
- Levitt, Eugene E. (1967). **The psychology of anxiety.** The Bobbs – Merrill company, Inc
- Nassaji, H. and Hu,H.M. (2012), **The relationship between task-induced involvement load and learning new words from context.** International Review of Applied Linguistics in Language Teaching
- Niyomka, N.(1998). **Effects of Neo-Humanist's Alpha State Motivation Technique on Academic Achievement and Learning Anxiety Reduction for Chiang Mai University Students.** (Master of Education Psychology and Guidance Dissertations). Chiang Mai University (In thai)
- Numnuan, S. (2000). **Effects of Exam Conditioning on Anxiety, Motivation and Examination Results of Grade 9.** (Master of Education in Educational Measurement Evaluation Dissertations). Graduate School : Silpakorn University. (In thai)
- Philips,L. **A Study of the Impact of Foreign Language Anxiety on Tertiary Students'Oral Performance.** MA Dissertation, The University of Hong Kong, 2005
- Sawaengsut, S. (2001). **Factors Affecting to Stress and Anxiety of Thonburi University Students.** Proceeding Research conference of STOU : Sukhothai Thammathirat Open University
- Seangsri, W.((2000). **Students' Problems and Needs Concerning Guidance Services in Rajamangala Institute of Technology, Northern Campus.** (Independent study of Master of Education). Graduate School : Chiang Mai University. (In thai)
- Sukhpraesri, N.(2006). **Anxiety in Studying English of Grade 5 students of Anuban Kalasin School, Muang, Kalasin province.** (Independent study of Master of Education in counseling philosophy). Mahasarakham University. (In Thai)

- Suwanasophon, B.(1996). **Decreasing the Anxiety of the Learners of English Speaking Skills Through Affective Focused Activities.** (Master of Education Dissertations). Chiang Mai University (In thai)
- Tasee, P.(2009). **Factors Affecting English Major Student's Anxiety About Speaking English.** Suranaree University of Technology. (In thai)
- Thanasuwan, W.(1993). **Techniques for teaching writing English at the secondary Level.** Handout in course 058457. Chiang Mai : Faculty of Education, Chiang Mai University. (In thai)
- .....